Τὸ φύλλον δραχ. 3 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5.—

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Εγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 120. Ἑξάμηνη δραχ. 65. Τρίμηνη δραχ. 35.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατίμ. 50· Ἀμερικῆς δολλάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 48ος | *Ἀθῆναι, 8 Μαρτίου 1941* | *Ἔτος 63ον.—Ἀριθ. 14*

ΔΑΥΊΔ ΚΡΩΦΟΡΔ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΩΗΝ ΒΟΧΗΑΝ

[Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο]

—Ἄκουσέ με καὶ πιὸ στὸ λέω: Ὁ οἶκος Μάκενζι δὲν θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ κάνῃ δίχως τὸ γέρο Πήτερ Τζάπ.

Ἐπειδὴ δὲν εἶχα καμμιὰ διάθεση νὰ καυγαδίσω μαζί του, ἄκουγα εὐγενικὰ ὅσα μοῦ ἔλεγε. Μὰ ἡ στάση μου αὐτὴ ἀπέναντί του δὲν τὸν ἐξευμένισε καὶ γρήγορα εἶδα πὼς ἄρχισε νὰ μὲ ζηλεύῃ σὲ τέτοιο σημεῖο, ποὺ ἔγινε κυριολεκτικὰ ἀνυπόφορος. Σὲ πολλὰ πράγματα ἤμουν ἀκόμη ἄπειρος καὶ ὅποτε τύχαινε νὰ κάνω καμμιὰ ἀνοησία, γελοῦσε ἐπὶ ὧρες ὁλόκληρες εἰς βάρος μου.

— Βάλε ὅσο θὲς τὰ δυνατά σου, κύριε Κρῶφορδ. Ἐσεῖς οἱ νέοι ποὺ μοῦ ἔρχεσθε φρέσκοι-φρέσκοι ἀπὸ τὴν Ἀγγλία μπορεῖτε νὰ νομίζετε τὸν ἑαυτό σας ἱκανὸ καὶ ἄξιο. Ὅ,τι καὶ νὰ κάνετε δὲν μπορεῖτε νὰ μᾶς φτάσετε ἐμᾶς τοὺς ντόπιους. Μπορεῖ ὕστερα ἀπὸ πενῆντα χρόνια νὰ μάθετε μερικὰ πράγματα γι' αὐτὸν ἐδῶ τὸν τόπο, μὰ πρὶν ἐσεῖς ἀρχίσετε νὰ τὸν καταλαβαίνετε, ἐμεῖς τὸν ξέραμε ἀπέξω κι' ἀνακατωτά. Ἄκουσέ με καὶ νὰ τὸ ξέρῃς: ὁ οἶκος Μάκενζι δὲν θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ κάνῃ δίχως τὸ γέρο Πήτερ Τζάπ.

Ἔσκασε στὰ γέλια βλέποντας μὲ τί τρόπο ἔπλεκα ἕνα *βούρσλαγκ* (1) καὶ μὲ κορόϊδεψε γιὰ τὸν τρόπο ποὺ μεταχειριζόμουν τ' ἄλογα — δίχως νὰ ἔχῃ βέβαια ἄδικο—. Κρατοῦσα ὅσο μποροῦσα τὴν ψυχραιμία μου, ἀλλὰ ὁμολογῶ πὼς χρειαζόταν μεγάλη ἐπιβολὴ στὸν ἑαυτό μου γιὰ νὰ μὴ δοκιμάσῃ ὁ γέρο-Πήτερ Τζὰπ τὶς γροθιές μου στὸ πρόσωπό του.

Ἕνας ἀκόμη λόγος ποὺ δὲν τὸν χώνευα ἦταν ὁ τρόπος ποὺ μεταχειριζόταν τὴν Ζέετα, τὴ μικρὴ ἀραπίτσα. Τὸ δυστυχισμένο παιδὶ παιδευόταν σὰν σκλάβα ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ δούλευε ὑπεράνθρωπα γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ τὰ βγάλῃ πέρα μὲ τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ. Ἦταν ὀρφανή, μᾶς τὴν εἶχε προμηθεύσει ἕνα ἱεραποστολικὸ ἵδρυμα καί, σύμφωνα μὲ τὶς ἀντιλήψεις τοῦ Τζάπ, ἦταν ἕνα πλάσμα κατώτερο, ποὺ δὲν εἶχε κανένα δικαίωμα νὰ λέγεται ἄνθρωπος.

Ἂν ὅμως ὁ Τζὰπ ἔδειχνε τὴν περιφρόνησή του στὴ μαύρη φυλή, μὲ τὸ κακομεταχείρισμα ποὺ ἔκανε τῆς Ζέετα, δὲν συνέβαινε τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὸ φέρσιμό του στοὺς ἄλλους Κάφρους. Μερικοὺς μάλιστα τοὺς περιποιόταν μὲ μιὰ δουλοπρέπεια, ποὺ γεννοῦσε τὴν ἀγανάκτησή μου.

Στὸ μαγαζὶ ἐρχόταν συχνὰ ἕνας ψηλὸς μαῦρος ποὺ ἔμπαινε μέσα κουνιστὸς καὶ λυγιστὸς καὶ ποὺ ὁ Τζὰπ τὸν ὑποδεχόταν κάθε φορὰ σὰν ἀδελφὸ ποὺ γύριζε ἀπὸ μακρυνὸ ταξίδι. Τὸ κουβενταλόϊ τους κρατοῦσε ὧρες ὁλόκληρες καὶ μβλο ποὺ στὴν ἀρχὴ δὲν καταλάβαινα τὴ γλῶσσα ποὺ μιλοῦσαν, ὡστόσο ἔνοιωθα πὼς ἐκεῖνος ποὺ μιλοῦσε σὰν ἀφέντης ἦταν ὁ μαῦρος κι' ἐκεῖνος ποὺ ἀπαντοῦσε ταπεινὰ κι' ὑποταγμένα ἦταν ὁ Τζὰπ. Μιὰ μέρα ποὺ ὁ Τζὰπ ἔτυχε νὰ λείπῃ, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀραπάδες αὐτοὺς μπῆκε μέσα στὸ μαγαζὶ ὅπως θὰ ἔμπαινε στὸ σπίτι του. Τὸν ἔκανα ὅμως ἐγὼ νὰ βγῇ γρηγορώτερα ἀπ' ὅ,τι εἶχε ἔρθει. Ὁ Τζὰπ ἀργότερα μοῦ ἔκανε πικρὰ παράπονα γιὰ τὴν διαγωγή μου.

—Ὁ Μβάγκα εἶναι ἀπὸ τοὺς καλούς μου φίλους, εἶπε, καὶ μᾶς προμηθεύει μεγάλη πελατεία. Θὰ σὲ παρακαλέσω λοιπὸν πολύ, τὴν ἐρχομένη φορὰ ποὺ θὰ ἔρθῃ νὰ φανῇς πιὸ εὐγενικὸς μαζί του.

Τοῦ ἀπάντησα κοφτὰ ὅτι «ὅποτε

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ἡ γαργάρα.
Ἀνεκοινώθη ἀπὸ τὸν Πληγωμένον Ἀετὸν

1) Μαστίγιο.

ξαναπαρουσιαζόταν ὁ Μβάγγκα ἢ ὁποιοδήποτε ἄλλο ὑποκείμενο αὐτοῦ τοῦ εἴδους θὰ ἐμάθαινε τί ὄψη ἔχουν οἱ σόλες τῶν παπουτσιῶν μου».

Ὡστόσο ἡ κατάσταση ἐξακολούθησε νὰ εἶναι πάντα ἡ ἴδια καὶ δὲν μπορῶ νὰ ὁρκιστῶ ὅτι ὁ Τζὰπ δὲν ἔδινε κρυφὰ διάφορα οἰνοπνευματώδη στοὺς Κάφρους. Οἱ ὁποψίες μου αὐτὲς ἔγιναν πιὸ βάσιμες ἀκόμη, ὅταν μιὰ-δυὸ φορὲς ἔτυχε νὰ συναντήσω στὸ δρόμο ποὺ ὁδηγοῦσε ἀπὸ τὸ Μπλαουβιλντεμπεστφονταΐν στὰ διάφορα γειτονικὰ χωριὰ ἀρκετοὺς ἀραπάδες, τύφλα στὸ μεθύσι. Τὸ εἶπα στὸν Γουώρδλοου ποὺ μοῦ ἀπάντησε:

— Κατὰ τὴ δική μου γνώμη ὁ γεροκατεργάρης αὐτὸς κάτι θὰ ἔχῃ εἰς βάρος του, ποὺ φοβᾶται νὰ τὸ φανερώσῃ καὶ οἱ μαῦροι θὰ τὸ γνωρίζουν καὶ τὸν ἐκμεταλλεύονται.

Κι' ἀντιλαμβάνόμουν καὶ ἐγὼ πὼς αὐτὸ ποὺ ἔλεγε ἦταν σωστό.

Σὲ λίγον καιρὸ ἄρχισα νὰ αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ ἔχω ἕνα φίλο, ἕνα σύντροφο. Ὁ Γουώρδλοου ἦταν τόσο ἀπασχολημένος ἀπὸ τὰ βιβλία του, ποὺ δὲν μποροῦσα νὰ πολυλογαριάζω στὴ συντροφιά του. Ἔτσι λοιπὸν ἀποφάσισα νὰ πάρω ἕνα σκύλο: Βρῆκα κι' ἀγόρασα ἕναν ἀπὸ κάποιον ἀδαμαντοθήρα ποὺ θὰ πουλοῦσε καὶ τὴν ψυχή του ἀκόμη γιὰ ἕνα ποτήρι οὔισκυ. Τὸ σκυλὶ ἦταν ἕνα πελώριο κυνηγετικὸ σκυλὶ μπέερ, ἀνακατεμένης ράτσας. Ἡ γούνα του ἦταν κανελλιὰ μὲ βοῦλες ἄσπρες καὶ οἱ τρίχες τῆς ράχης του, ἀντὶ νὰ ἔχουν κατεύθυνση ἀπὸ τὸ κεφάλι πρὸς τὴν οὐρά, ἦταν φυτρωμένες κατὰ τὴν ἀντίθετη φόρα. Μοῦ εἶχαν πεῖ, ἤ, κάπου εἶχα διαβάσει, πὼς ὅταν ἕνα σκυλὶ παρουσιάζει ἕνα τέτοιο σπάνιο χαρακτηριστικό, δὲν φοβᾶται κανέναν, οὔτε καὶ τ' ἄγριο λιοντάρι ἀκόμη. Αὐτὸ λοιπὸν μ' ἐνθουσίασε καὶ μ' ἔκανε ν' ἀποφασίσω νὰ τὸν ἀγοράσω. Τὸν πλήρωσα λοιπὸν μισὴ λίρα καὶ ἐπιπλέον ἕνα ζευγάρι παπούτσια ποὺ ἀγόρασα ἀπὸ τὸ μαγαζὶ τοῖς μετρητοῖς. Ὁ πρώην ἀφεντικός τοῦ σκύλου μ' ἀποχαιρέτησε, συνιστώντας με νὰ μὴν τὸν ἐμπιστεύομαι καὶ τόσο, γιατὶ ἦταν μοχθηρὸ ζῶο. Πραγματικὰ ἡ πρώτη φιλική ἐκδήλωση τοῦ Κόλιν—αὐτὸ τὸ ὄνομα ἔδωσα στὸ σκύλο—ἦταν νὰ μοῦ κομματιάσῃ τὸν καβάλλο τοῦ παντελονιοῦ μου καὶ νὰ τρομοκρατήσῃ τὸν Γουώρδλοου σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε ὁ δυστυχισμένος γύρεψε καταφύγιο ἐπάνω σ' ἕνα δέντρο. Δὲν κατάφερα νὰ τὸν ὑποτάξω, παρὰ ἀφοῦ παιδεύτηκα μαζί του σκληρὰ δεκαπέντε ὁλόκληρες ἡμέρες κι' ἀκόμη σήμερα ἔχω στὸ ἀριστερό μου μπράτσο τὰ σημάδια τῶν δοντιῶν του. Ἔπειτα ὅμως ἔγινε ὁ ἥσυχος μου. Ἀλλοίμονο σ' ὅποιον τολμοῦσε νὰ σηκώσῃ τὸ χέρι κατὰ πάνω μου! Ὁ Τζὰπ ἐδήλωσε πὼς τὸ σκυλί μου ἦταν ὁ σατανᾶς ὁλοζώντανος καὶ ὁ Κόλιν γι' ἀνταπόδοση τοῦ ἔδειχνε τὰ αἰσθήματα ποὺ ἔνοιωθε γι' αὐτὸν μὲ τὴν πιὸ ἀνησυχαστικὴ εἰλικρίνεια.

Τὶς ἐλεύθερές μου ὧρες, ποὺ ἦταν ἀρκετές, τὶς χρησιμοποίησα γιὰ νὰ ἐξερευνήσω μαζὶ μὲ τὸν Κόλιν τὶς πιὸ ἀπόμερες γωνιὲς τοῦ Μπέργκ. Εἶχα φέρει μαζί μου ἕνα κυνηγετικὸ δίκαννο καὶ δανείστηκα ἀπὸ τὸ μαγαζὶ μιὰ καραμπίνα ἀπὸ τὶς φτηνές. Ἀπὸ τὴ φύση ἤμουν προικισμένος μὲ μάτια γερακιοῦ καὶ χέρια ἀτσαλένια. Μὲ λίγη ἐξάσκηση ἔγινα ἀρκετὰ καλὸς σκοπευτής. Οἱ πλαγιὲς τοῦ Μπέργκ ἦταν γεμάτες πέρδικες, ὀρτύκια καὶ φασιανοὺς καὶ στὰ χλοερὰ λιβάδια τοῦ ἀροπεδίου ζοῦσαν σὲ μεγάλο πλῆθος τὰ πουλιὰ ἐκεῖνα ποὺ οἱ Μπόερς ὀνομάζουν *κόρχαν* καὶ ποὺ μοιάζουν ἀρκετὰ μὲ τοὺς δικούς μας ἀγριοπετεινούς. Τὸ πιὸ ἀγαπημένο μου κυνήγι ὅμως ἦταν τὸ καρτέρι τῆς ἀντιλόπης, ἕνα κυνήγι ὅπου ὁ κυνηγὸς βρίσκεται σὲ ἐλάχιστα πλεονεκτικὴ θέση. Μιὰ μέρα μάλιστα μιὰ ἀρσενικὴ ἀντιλόπη κατόρθωσε νὰ μὲ ρίξῃ χάμω μὲ τὰ κέρατά της κι' ἂν δὲν ἔτρεχε ὁ πιστός μου Κόλιν θὰ τὴν εἶχα ἄσχημα. Μιὰν ἄλλη μέρα, σὲ μιὰ χαράδρα κοντὰ στὸν ποταμὸ Λετάμπα σκότωσα μὲ τὴν πρώτη τουφεκιὰ μιὰ ὀπέροχη λεοπάρδαλη. Καθὼς κουτρουβαλοῦσε ἀπὸ τὸ βράχο ὅπου ἦταν σκαρφαλωμένη, λίγο ἔλειψε νὰ πέσῃ ἐπάνω στὴ ράχη τοῦ Κόλιν. Τώρα, καθὼς κάθομαι καὶ γράφω αὐτὴ τὴν ἱστορία θαυμάζω τὸ παρδαλὸ δέρμα της ποὺ εἶναι ἁπλωμένο μπρὸς στὸ τζάκι μου. Μὰ ἐκεῖ ποὺ μπόρεσα νὰ ἐκτιμήσω τὶς λαμπρὲς ἱκανότητες τοῦ σκύλου μου, ἦταν ὅταν ἔβγαινα κυνήγι στὸν κάμπο. Ὁ Κόλιν εἶχε τὴ γρηγοράδα τοῦ λαγωνικοῦ, τὴ μύτη τοῦ ἀστυνομικοῦ σκυλιοῦ καὶ τὴ δύναμη τοῦ μπουλτώκ.

Τὸ βράδυ ὁ Κόλιν κοιμόταν στὰ πόδια τοῦ κρεββατιοῦ μου καὶ χάρις σ' αὐτὸν ἔκανα μιὰ σημαντικώτατη ἀνακάλυψη γιατὶ πιστοποίησα πὼς μὲ κατασκόπευαν καὶ μὲ παρακολουθοῦσαν.

[Ἀκολουθεῖ]

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΤΟΥ ΛΙΝΑΡΙΟΥ ΤΑ ΠΑΘΗ

Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ μάθει
καὶ τοῦ λιναριοῦ τὰ πάθη
νὰν τὰ συχνοσυλλογιέται
καὶ νὰ μὴν παραπονιέται,
ἂν κακὸ μικρὸ ἢ μεγάλο
τοῦ ἔρθει, τὸ ἕνα πίσω ἀπ' τἄλλο
κι' ὅ,τι βάσανο τυχαίνει
ξέγνοιαστος νὰ τὸ ὑπομένει
καὶ νὰ ξέρει πὼς ἡ Μοῖρα
ἔχει πάντα καρδιὰ στεῖρα
καὶ νὰ μὴν ἐλπίζει χάρη
στῆς ζωῆς τἄμετρα βάρη.

***

— Δυὸ καὶ τρεῖς φορὲς θὰ ὀργώσει
ὁ χωριάτης ποῦχει γνῶση,
καὶ τὸ σπόρο του θὰ ρίξει
ὅταν ὁ οὐρανὸς ἀνοίξει,
Τὸ φυτό, στὴ γῆ θαμμένο,
γιὰ φῶς εἶναι διψασμένο
κι' ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ τοῦχουν χώσει
δὲν θ' ἀργήσει νὰ φυτρώσει...
Πάει ὁ Μάρτης κι' ὁ Μάης φτάνει
κι' ἄνθη τὸ λινάρι βγάνει,
βιάζεται γιὰ νὰ ψηλώσει,
τὰ μικρὰ κλαδιὰ ν' ἁπλώσει...
Τί ὄμορφα τἄνθη του ποῦναι!...
ὅμως γλήγορα μαδοῦνε.
Τώρα σπόρους ἑτοιμάζει
γι' αὐτὸ κιτρινοφυλλιάζει...
Νὰ κι' ὁ θερισὴς ποὺ φτάνει,
κόβει καὶ δεμάτια κάνει...
Τὸ λινάρι ξεριζώνουν
κ' ὕστερα χάμου τὸ ἁπλώνουν.
Ὁ ἥλιος τώρα θὰ τὸ ψήσει
καὶ δροσιὰ δὲν θὰ τοῦ ἀφήσει...
Κ' ὕστερα πάλι τὸ παίρνουν,
τὸ μαλάζουν καὶ τὸ δέρνουν
κι' ἄγρια τὸ συχνοταράζουν,
τοὺς μικροὺς σπόρους τοῦ ἁρπάζουν
ἢ σὲ μηχανὲς τοὺς λυώνουν
ἢ μὲ πέτρες τοὺς πλακώνουν
ἢ σὲ γοῦρνες τοὺς βυθίζουν
κι' ἄσπλαχνα τοὺς βασανίζουν...
Τοὺς πάνε ὕστερα στὸ ἁλώνι
— τί κακὸ ποὺ δὲν τελειώνει! —
κ' ἐκεῖ ἀκούραστες παρθένες
καὶ δουλέφτρες προκομμένες
μὲ τὸν κόπανο χτυπᾶνε
καὶ γελοῦν καὶ τραγουδᾶνε...
Καὶ λιανὲς κλωστὲς σὰν γίνουν,
οὔτε τότε τίς ἀφίνουν.
Φεύγουν καὶ ξαναγυρίζουν,
σύνεργα κρατοῦν κ' ἀρχίζουν
τὰ λανάρια νὰ ξεσέρνουν...
—δυὸ σειρὲς καρφιὰ ποὺ γδέρνουν.—
Καὶ στὸ τέλος τὰ ξεσκλίδια,
τῆς σκληρῆς Μοίρας παιγνίδια,
ψιλὲς τρίχες θ' ἀπομείνουν...
καὶ στὶς κλῶστρες πλιὰ τὰ δίνουν,
νὰν τὰ κλώσουν, νὰν τὰ γνέσουν,
σὲ κουβάρια νὰν τὰ δέσουν...
Καὶ μὲ τοῦτα καὶ μ' ἐκεῖνα,
πάει ὁ μήνας μὲ τὸ μῆνα
κι' ὁ Ἀλωνάρης δὲν προσμένει,
μπαίνει ὁ Τρυγητὴς καὶ βγαίνει
καὶ σὲ λίγο χειμωνιάζει
μὰ κανεὶς δὲν ἡσυχάζει...
Τώρα οἱ κλῶστρες ξενυχτοῦνε
στὴ δουλειὰ καὶ τραγουδοῦνε:
—«Κόκκινη κλωστὴ δεμένη
στὴν ἀνέμη τυλιγμένη,
δός της κλῶτσο νὰ γυρίσει,
τὴ ζωή της νὰ ἱστορήσει,
νὰ μᾶς πεῖ καὶ νὰ μᾶς μάθει
πόσα βάσανα ἔχει πάθει!».—

(1937) ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

ΑΘΗΝΑ·Γ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΩΝ ΑΨΥΧΩΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΣΥΧΝΟΤΑΤΑ χάνω τὰ πράμματά μου. Καὶ τί πράμματα; οὔτε λεφτά, οὔτε ροῦχα, οὔτε στολίδια· παρὰ τὰ... ἐργαλεῖα μου! Φαντασθῆτε λοιπὸν τὴ στενοχώρια μου, ὅταν θέλω νὰ γράψω καὶ δὲν βρίσκω τὴν πέννα μου· ὅταν θέλω νὰ κόψω ἕνα βιβλίο καὶ δὲν βρίσκω τὸν κοπτήρα μου· ὅταν θέλω νὰ μετρήσω μιὰ εἰκόνα καὶ δὲν βρίσκω τὸ μέτρο μου!.. Χθὲς πάλι ἔχασα τὸ κόκκινο μολύβι μου. Μοῦ εἶναι κι' αὐτὸ ἀπαραίτητο, γιατὶ μερικὰ σημάδια στὰ χειρόγραφά μου ἢ στὰ βιβλία μου τὰ κάνω πάντα μὲ κόκκινο μολύβι. Ἄφαντο, ποὺ λέτε! Στὴ θέση ποὺ τὸ βάζω — καὶ φυσικὰ ἐκεῖ τὸ πρωτοζήτησα — δὲν ἦταν· μὰ οὔτε ἀλλοῦ πουθενά. Ἔψαξα, ἔψαγα τὸ τραπέζι μου, σήκωσα στυπόχαρτα, δίσκους, καλαμαριές, γράμματα, χαρτιά, βιβλία, μήπως εἶχε κυλήσει ἀπὸ κάτω· ἄνοιξα τὰ συρτάρια μου μήπως εἶχε πέσει σὲ κανένα· κοίταξα χάμω, ὁλόγυρα στὸ τραπέζι μου, ἀκόμα καὶ στὸ καλάθι τῶν ἀχρήστων—τίποτα! Ἐπιτέλους ἔβγαλα τὶς φωνές:

— Τὸ κόκκινο μολύβι μου! Μοῦ πῆρε κανένας τὸ κόκκινο μολύβι μου!. Τὄχασα!.. Ἐλᾶτε νὰ μοῦ τὸ βρῆτε!

Ἔτρεξαν, ἔψαξαν, μοῦ τὸ βρῆκαν. «Ὁρίστε! — Μπά! ἐκεῖ ἦταν; πῶς δὲν τὄβλεπα;». Κι' ἀλήθεια, τὶς περισσότερες φορές, τὸ χαμένο πράμμα εἶναι μπρὸς στὰ μάτια μου. Πῶς δὲν τὸ βλέπω; Ἀπὸ κοντὰ δά, τὰ μάτια μου βλέπουν «καὶ τὸ μαῦρο μερμήγκι πάνω στὴ μαύρη πέτρα» φορῶ καὶ τὰ γυαλιά μου· πῶς δὲν βλέπω τὸ πράμμα ποὺ γυρεύω, παρὰ πρέπει νἄρθῃ ἄλλος νὰ μοῦ τὸ βρῇ; Μυστήριο!

Περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον, ἡ Γεωργία Ταρσούλη ἔχει αὐτὴ τὴν εἰδικότητα. Ὅταν τυχαίνῃ νἄρχεται σὲ στιγμὴ ποὺ ἔχω χαμένο κάτι, μοῦ τὸ βρίσκει μὲ τὸ πρῶτο, κι' ἂν ἀκόμα εἶναι χωμένο στὸ πιὸ ἀπίθανο, στὸ πιὸ ἀφάνταστο μέρος: «Νά το!». Τὴ λέω «Ἅγιο Φανούριο», κι' ἅμα τὴν ἀκούω ἔξω, ἐνῷ ψάχνω γιὰ τὴν πέννα μου ἢ γιὰ τὸ μέτρο, ἀφήνω τὸ ψάξιμο καὶ λέω: «Ἤρθε ὁ Ἅγιος Φανούριος, θὰ μοῦ τὸ βρῇ!». Ἐδῶ ἀνοίγω μιὰ παρένθεση: Γιατὶ τάχα ὁ λαὸς ἔχει ἀποδώσει αὐτὴ τὴν ἰδιότητα στὸν Ἅγιο Φανούριο; Μ' ἁπλούστατα γιὰ τὄνομά του. Ὁ Ἅγιος Ἐλευθέριος ἐλευθερώνει, ὁ Ἅγιος Σώστης σώζει κι' ὁ Ἅγιος Φανούριος... φανερώνει. Ἡ παρένθεση κλείνει καὶ ξαναγυρίζω στὴ Γεωργία. Μιὰ μέρα, ποὺ μοῦ βρῆκε πάλι στὴ στιγμὴ κάτι ποὺ ἔψαγα τὸν κόσμο νὰ τὸ γυρεύω, τῆς εἶπα:

—Δὲν εἶναι ἀλήθεια περίεργο αὐτὸ ποὺ μοῦ συμβαίνει; Πῶς στραβώνομαι καὶ δὲν βλέπω τὸ πράμμα ποὺ εἶναι μπρὸς στὰ μάτια μου; Πῶς τὸ χάνω σὰ νὰ γίνεται ἄφαντο ἀπὸ μαγεία;

— Αὐτὸ δὲν συμβαίνει μόνο σὲ σᾶς, μοῦ ἀποκρίθηκε. Ὅλοι τὸ παθαίνουμε. Εἶναι ἡ... ἐκδίκηση τῶν ἀψύχων.

— Δὲν τὸ καταλαβαίνω... τὰ ἄψυχα χάνουνται γιὰ νὰ μᾶς βασανίζουν ἀπὸ ἐκδίκηση; Μὰ γιατί;

— Γιατὶ τὰ βασανίζουμε καὶ μεῖς, τὰ κακομεταχειριζόμαστε.

—Ἔχουν λοιπὸν ψυχή;

—Ἔτσι φαίνεται...

Θυμήθηκα τότε ἕναν παλιό μου φίλο, τὸν μαθηματικὸ καὶ φιλόσοφο Χαιρέτη. Ἄ, τί ἄνθρωπος! Ἡ εὐγένεια καὶ ἡ καλωσύνη ἡ ἴδια!.. Κάποτε, μπροστά του, θέλησα νἀνοίξω ἕνα σιδερένιο κουτάκι. Δυστροποῦσε. Δοκίμασα πρῶτα νὰ τὸ ὑποτάξω μὲ τὸ καλό, ἀλλ' ἀμέσως ἀνυπομόνησα κι' ἄρχισα μὲ τὸ κακό. Τὸ ἔσφιγγα, τὸ ἔπιεζα, τὸ χτυποῦσα, τὸ τραβούλιαζα. Ἐκεῖνο χειρότερα. Στράβωνε, παραμορφωνόταν, μὰ γιὰ νἀνοίξῃ δὲν τὄχε σκοπό.

— Μὰ ὄχι ἔτσι! μοῦ κάνει ὁ Χαιρέτης. Δός μου το δῶ.

Τὸ πῆρε μαλακὰ-μαλακά, τὸ ἔσιαξε, τὸ χάϊδεψε θἄλεγες, ἔπειτα ἄρχισε νὰ τραβᾷ ἐλαφρὰ τὸ σκέπασμά του καί, λίγο-λίγο, τὸ ἔβγαλε, τὸ ἄνοιξε.

— Νά το, μοῦ εἶπε. Δὲν πρέπει νἄμαστε μαλακοὶ μόνο μὲ τὰ ἔμψυχα, παρὰ καὶ μὲ τἄψυχα.

Αὐτὸ τὸ περιστατικὸ τῆς γιέτης μου θυμήθηκα. Δὲν ξέρω τώρα ἂν καὶ τἄψυχα ἔχουν ψυχή. Ἂς πιστεύουμε ὅμως πὼς ἔχουν κι' εἶναι τὸ ἴδιο. Ἔτσι, ὅταν φερνόμαστε μὲ καλὸ τρόπο στἄψυχα, συνεθίζουμε νἄμαστε μαλακοὶ καὶ στὰ ζῶα καὶ στοὺς ἀνθρώπους.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΟΥΤΟ-ΜΙΚΕ

14.

— Ὤ, δυστυχία μου! ἄρχισε νὰ φωνάζῃ κλαίγοντας ὁ κουτο-Μικές. Μοῦ ἔφαγε τὰ παπάκια ἡ γουρούνα! Τί θἀκούσω πάλι;

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη γύριζε ἀπέξω ἡ Γαρουφαλιά.

— Τί; ἔκαμε μὲ θυμό. Σοῦ ἔφαγε τὰ παπάκια ἡ γουρούνα; Μὰ ποῦ τὰ εἶχες βάλει;

— Πουθενά! ἀποκρίθηκε ὁ κουτο-Μικές. Τὰ εἶχ' ἀφήσει ἐδῶ, ἀπέξω ἀπὸ τὴν πόρτα, ποὺ ἦταν κλειστή, καὶ πῆγα μιὰ στιγμὴ νὰ ἰδῶ μὴν ἦταν ἀνοιχτή, ἡ πισινή. Ἔ, ὅς που νὰ γυρίσω νὰ τὰ πάρω, ἄψε-σβύσε, ἡ φαγάνα τὸ εἶχε κάνει τὸ θάμμα της. Ἄχ, παλιογουρούνα!..

Ἡ Γαρουφαλιὰ τὸν ἄρχισε:

— Μπρὲ βλάκα, ἠλίθιε, κουτο-Μικέ! Τί σοῦ φταίει τὸ ζῶο; Ἔτσι ἀφίνουν παπάκια ἀπέξω ἀπὸ τὴν πόρτα; Ἔπρεπε νὰ τὰ πάρῃς μαζί σου — τί, σοῦ βάραιναν τὰ χέρια; — νὰ μπῇς ἀπὸ πίσω καὶ νὰ τἀφήσῃς στὸ κρεββάτι μου, κάτω ἀπ' τὸ μαξιλάρι μου, στὰ ζεστά.

Ἀμὴ τώρα, τί νὰ σὲ κάμω ἐγώ; Ἄχ, κουτεντέ, ἀδιόρθωτε, τοῦβλο!

Τὰ ἴδια τοῦ εἶπαν κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι ὅταν ἐγύρισαν κι' ἔμαθαν τὸ κακό: ἔπρεπε νὰ βάλῃ τὰ παπάκια στὸ κρεββάτι τῆς ἀδερφῆς του, κάτω ἀπ' τὸ μαξιλάρι της, στὰ ζεστά. Κι' ὅλη νύχτα, στὸ κρεββάτι του, ἄγρυπνος, ὁ κουτο-Μικὲς συλλογιζόταν:

«Τὄμαθα κι' αὐτό. Ἄλλη φορὰ ἔτσι θὰ κάνω. Χμ, τώρα ξέρω...»

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΤΥΜΠΑΝΙΣΤΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΓΥΑΛΕΝΙΟ ΒΟΥΝΟ

(ΠΑΡΑΜΥΘΙ)

[Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο καὶ τέλος]

— Σύμφωνοι.

Ὁ νέος ἔπαιξε στὸ τούμπανό του ἀποχώρηση κι' ἔπειτα ἀνέβηκε στὶς πλάτες τοῦ γίγαντα καὶ ξεκίνησαν. Ἐκεῖνος περπατοῦσε γρήγορα. Σὲ λίγο εἶπε:

— Φτάσαμε στὸ γυαλένιο βουνό. Καὶ τὸν κατέβασε.

— Δὲν μπορεῖς νὰ μὲ πᾶς ὣς τὴν κορφή;

Ὁ γίγας κάτι μουρμούρισε, κούνησε τὸ κεφάλι του, κι' ἔφυγε.

Ὁ νέος κοίταξε τὸ βουνό. Ἦτανε πρεῖς φορὲς ψηλότερο ἀπὸ ἕνα ψηλὸ βουνὸ καὶ γυαλίστερδ σὰν καθρέφτης. Δοκίμασε νὰ σκαρφαλώση, μὰ κόπος χαμένος!

— Τί νὰ κάνω τώρα; σκέφτηκε. Κι' ἔφερε βόλτα τὸ βουνὸ μήπως βρῇ καμιὰ διέξοδο. Τότε εἶδε δυὸ ἀνθρώπους ποὺ τσακώνονταν. Πῆγε κοντά.

— Τί πάθατε καὶ δερνόσαστε;

— Νὰ γι' αὐτὴ τὴ σέλλα μαλώνουμε.

Καὶ τοῦ δείξανε μιὰ παλιοσέλλα ἐκεῖ δίπλα.

— Βρὲ παλαβώσατε; Φιλονικᾶτε γι' αὐτὸ τὸ παλιοκούρελο δίχως ἄλογο;

—"Α δὲν ξέρεις ἐσύ! Αὐτὴ ἡ σέλλα εἶναι μαγεμένη. Ἅμα καθήσης ἀπάνω, σὲ πάει ὅπου θέλῃς. Εἶναι ἡ σειρά μου τώρα νὰ ταξιδέψω, καὶ τοῦτος ὁ ἐλεεινὸς δὲ μ' ἀφήνει.

— Θέλετε νὰ σᾶς βοηθήσω γώ; Νά, βλέπετε δῶ τοῦτο τὸ ξύλο; Θὰ κάνω σιγιάλο, κι' ὁ πρῶτος ποὺ θὰ τὸ φτάση τρέχοντας, θὰ τὴν πάρῃ.

Ἔδωσε τὸ σιγιάλο. Οἱ δυὸ ἀντίπαλοι ξεκινήσανε γρήγορα, μὰ δὲν εἶχανε κάνει λίγα βήματα, ὅταν ὁ τυμπανιστὴς ἀνεβαίνει πάνω στὴ σέλλα λέγοντας: «νὰ βρεθῶ πάνω στὸ βουνό». Καὶ σ' ἕνα λεπτὸ ἦταν στὴν κορφή.

Ἐκεῖ εἶδε ἕνα γέρικο σπίτι, κοντὰ σὲ μιὰ λίμνη καὶ μπροστὰ σ' ἕνα δάσος.

Ὁ τυμπανιστὴς χτύπησε, καὶ στὴν τρίτη φορὰ ἡ πόρτα ἄνοιξε. Μιὰ γριὰ μὲ μύτη σουβλερή, ξεδοντιάρα καὶ μ' ἄγρια μάτια, πέρασε τὸ κεφάλι της ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα.

— Τί θέλεις; φώναξε.

— Νὰ μείνω δῶ ἀπόψε.

— Μεῖνε, μὰ δὲν ἀγαπάω τοὺς τεμπέληδες. Θὰ μοῦ κάνῃς τρεῖς δουλειές.

— Ἡ δουλειὰ δὲ μὲ φοβίζει.

Ἡ γριὰ τὸν ἔμπασε μέσα καὶ τὸν ἔβαλε νὰ φάῃ καὶ νὰ κοιμηθῇ.

Τὴν ἄλλη μέρα τοῦ εἶπε:

— Πάρε τούτη τὴ δαχτυλήθρα ν' ἀδειάσῃς τὴ λίμνη. Ἔπειτα θὰ βάλῃς γραμμὴ ὅλα τὰ ψάρια.

Ὁ τυμπανιστὴς δὲ μουρμούρισε. Πῆγε στὴ λίμνη κι' ἄρχισε νὰ τὴν ἀδειάζῃ.

Μὰ ἦρθε τὸ μεσημέρι καὶ δὲν εἶχε ἀκόμα κάνει τίποτα. Τότε παρουσιάστηκε μπροστά του μιὰ κοπέλλα καὶ τοῦ εἶπε;

— Τί κάνεις ἐδῶ;

— Θέλω ν' ἀδειάσω τὴ λίμνη καὶ νὰ βάλω τᾶ ψάρια στὴ γραμμή.

— Καὶ γιατὶ αὐτό;

—Ἦρθα νὰ σώσω μιὰ κοπέλλα φυλακισμένη. Μὰ δὲν τὴ βρῆκα καὶ ἴσως νὰ μὴν τὴ βρῶ ποτέ.

—Γιατὶ χάνεις τὸ θάρρος σου; Πέσε νὰ κοιμηθῇς κι' ἐγὼ θὰ κάνω τὴ δουλειά σου.

Ὁ τυμπανιστὴς κοιμήθηκε. Ἡ νέα γύρισε στὸ δάχτυλό της ἕνα δαχτυλίδι λέγοντας:

— Ν' ἀδειάσῃ ἡ λίμνη καὶ νὰ μποῦνε τὰ ψάρια στὴ γραμμή.

Τότε τὸ νερὸ διαλύθηκε σὰ νάταν ἀτμός, καὶ τὰ ψάρια πηδῶντας μπήκανε στὴ σειρά.

Σὰν ξύπνησε ὁ νέος, ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ βλέποντας τὸ θάμμα.

— Τώρα θἔρθῃ ἡ μάγισσα, εἶπε ἡ κοπέλλα. Βλέπεις αὐτὸ τὸ ψάρι ποῦναι χωριστά; Θὰ σὲ ρωτήσῃ, καὶ σὺ θὰ τῆς τὸ πετάξῃς στὰ μοῦτρα καὶ θὰ τῆς πῇς:

—Εἶναι γιὰ σένα, παλιομάγισσα!

Ἡ νέα ἔφυγε. Σὲ λίγο παρουσιάστηκε ἡ γριὰ χωρὶς νὰ καταλάβῃ κανεὶς ἀπὸ ποῦ. Τὸν ρώτησε γιὰ τὸ ψάρι, κι' αὐτὸς ἔκανε ὅπως τοῦχε πεῖ ἡ κόρη. Ἡ μάγισσα ἀγρίεψε, τὰ μάτια της ἀστράψαν.

— Αὔριο θὰ σὲ κανονίσω! τοῦ εἶπε.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸν ξύπνησε νωρίς:

— Θὰ κάνῃς σήμερα μιὰ πιὸ δύσκολη δουλειά. Θὰ κόψῃς ὅλα τὰ δέντρα τοῦ δάσους νὰ τὰ κάνῃς κούτσουρα ὣς τὸ βράδυ.

Τοῦδωσε γιὰ ἐργαλεῖο ἕνα τσεκούρι ποὺ δὲν ἔκοβε καθόλου, καὶ λύγιζε σὲ κάθε χτύπημα.

Ὅλο τὸ πρωὶ μόνο δυὸ-τρία δέντρα κατάφερε νὰ κόψῃ. Τὸ μεσημέρι βγῆκε ἡ νέα ἀπὸ τὸ σπίτι:

—Εἶσαι κουρασμένος, τοῦπε. Κοιμήσου καὶ θὰ κάνω γὼ τὴ δουλειά σου.

Αὐτὸς ἔκλεισε τὰ μάτια κι' ἐκείνη, γυρίζοντας τὸ δαχτυλίδι της, εἶπε:

— Νὰ γίνουνε τὰ δέντρα κούτσουρα.

Τὸ βράδυ τὸν ξύπνησε καὶ εἶπε:

— Βλέπεις; ὅλα τὰ δέντρα, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα, εἶναι βαλμένα γραμμή. Ὅταν σὲ ρωτήσῃ ἡ μάγισσα θὰ τῆς τὸ πετάξῃς στὰ μοῦτρα καὶ θὰ τῆς πῇς: Εἶναι γιὰ σένα παλιόγρια.

Μόλις ἔφυγε, ἦρθε ἡ γριά.

— Σοῦδωσα δουλειὰ μωροῦ παιδιοῦ, εἶπε. Αὔριο ὅμως θ' ἀνάψῃς φωτιὰ μὲ ὅλα τὰ ξύλα. Τί εἶναι αὐτὸ τὸ κούτσουρο;

— Εἶναι γιὰ σένα, παλιόγρια. Καὶ τῆς τὸ πέταξε στὰ μοῦτρα. Ἐκείνη ἄρχισε νὰ γελάῃ μὲ κακία.

Τὴν ἄλλη μέρα σηκώθηκε ὁ στρατιώτης πρωὶ κι' ἄρχισε νὰνάβῃ τὰ ξύλα. Μά, ὅσο γρήγορα καὶ νἀκανε, δὲν εἶχε κάνει τίποτα ὣς τὸ μεσημέρι. Εὐτυχῶς ἡ νέα ξανάρθε κι' ἐνῶ ἐκεῖνος κοιμόταν, ἔκανε ὅλη τὴ δουλειά του. Ὅταν ξύπνησε οἱ φλόγες φτάνανε ὣς τὸν οὐρανό.

— Τώρα, τοῦ εἶπε, θὰ κάνῃς ὅ,τι ἄλλο σοῦ πῇ, κι' ὅταν τελειώσῃς, ἅρπαξέ τη καὶ ρίξε την στὴ φωτιά. Κι' ἡ νέα ἔφυγε.

Ἡ μάγισσα τότε ἦρθε σ' αὐτὸν μὲ βῆμα συρτό, ἐνῷ ἕνα ἀπαίσιο χαμόγελο δίπλωνε τὰ χείλη της.

—Ὡραία φωτιὰ μοῦκανες νὰ ζεστάνω τὰ κοκκαλάκια μου! Μ' αὐτὸ τὸ κούτσουρο στὴ μέση, γιατὶ δὲν καίει; Ἔμπα νὰ μοῦ τὸ φέρῃς.

Ὁ νέος μπῆκε χωρὶς δισταγμὸ μέσα στὶς φλόγες καὶ τῆς τὄφερε χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε.

Ἡ μάγισσα τοῦπε μὲ κακία!

— Δὲ θέλω τίποτ' ἄλλο· καταραμένος νἄσαι!

Ἐκεῖνος ἀκούμπησε στὴ γῆ τὸ κούτσουρο, μ' αὐτὸ μεταμορφώθηκε σὲ μιὰ ὡραία νέα μὲ μεταξωτὰ φορέματα καὶ χρυσὸ διάδημα στὸ κεφάλι. Ὁ τυμπανιστὴς γνώρισε τὴν κοπέλλα ποὺ τὸν ἐβοήθησε τὶς τρεῖς ἡμέρες καὶ κατάλαβε πὼς ἦταν ἡ βασιλοπούλα ποῦθελε νὰ λευτερώσῃ.

—"Α, φρύαξε ἡ γριά, θαρρεῖς πὼς θὰ τὴ σώσῃς; "Α! ποτέ!

Κι' ὅρμησε μ' ἀνοιχτὰ τὰ χέρια ν' ἁρπάξῃ τὴν πριγκήπισσα. Μὰ ὁ τυμπανιστὴς μ' ἕνα πήδημα χύμηξε ἀπάνω της καὶ τὴν ἔρριξε στὴ φωτιά.

(Grimm) ΚΙΤΣΑ ΜΑΛΙΚΟΥΤΗ

Παρακαλῶ πολὺ ὅσους χρωστοῦν τὴ συνδρομή τους νὰ τὴ στείλουν τὸ γρηγορώτερο. Ἂς ἔχουν ὑπ' ὄψει τους, ὅτι οἱ συνδρομὲς αὐτὲς εἶναι ὁ μόνος μου πόρος· ἡ καθυστέρηση ἑπομένως δυσκολεύει πολὺ τὸ ἔργο μου ποὺ ἀπαιτεῖ ὄχι μόνο μεγάλους κόπους, ἀλλὰ καὶ μεγάλα ἔξοδα.

ΟΙ ΚΗΔΕΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΝΤΟΥΝΤΟΥΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JACQUELINE DUCHÉ

[Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο]

— Γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα ἀκριβῶς ἤρθα νὰ σᾶς βρῶ, τὴν ἔκοψε ὁ Μάνος.

— Δὲν θέλετε νὰ μοῦ ἐμπιστευθῆτε τὴ μικρούλα καὶ γιὰ τοῦ χρόνου; ρώτησε μὲ μελίρρυτο ὕφος ἡ διευθύντρια, κοιτάζοντας τὸν ἐπισκέπτη της μὲ τὰ μικροσκοπικά της ματάκια.

— Φωνάξτε σᾶς παρακαλῶ τὸ παιδὶ ἐδῶ πέρα, ἐπέμεινε ὁ Ροκατέλ, ποὺ εἶχε ἀρχίσῃ νὰ βράζῃ μέσα του.

Ἡ δεσποινὶς Γκρινιοῦ ἔσφιξε τὰ χείλη της, σηκώθηκε καὶ φώναξε ἀπ' τὴν πόρτα.

— Μαριγώ! Μαρι . . . , Δόζια, θέλω νὰ πῶ, ἔλα δῶ, χρυσό μου.

Παρ' ὅλο τὸν γλυκύτατο τόνο τῆς φωνῆς, ἡ μικρὴ ἦρθε σιγὰ - σιγὰ καὶ σὰν φοβισμένη. Ὁ Μάνος ἀναγνώρισε τὸ «βρωμερὸ δουλάκι» ποὺ τοῦ εἶχε ἀνοίξει τὴν πόρτα. Στάθηκε ὀρθὴ μπροστά του μὲ τὰ μάτια χαμηλωμένα, ντυμένη μ' ἕνα πλεκτὸ πουλόβερ χιλιομαναρισμένο καὶ μὲ μιὰ φούστα ποὺ τῆς ἐρχότανε πολὺ κοντὴ καὶ ἄφηνε γυμνὰ τὰ μακρυὰ καὶ ἀδύνατα ποδαράκια της.

— Καλημέρα, μικρή μου, τῆς εἶπε ὁ Μάνος μὲ μιὰ γλύκα στὴ φωνή του, ποὺ κι' αὐτὸν τὸν ἴδιο τὸν παρεξένεψε. Ὥστε σὺ εἶσαι λοιπὸν ἡ Δόζια Δαλματώφ;

—Ὁρίστε τὰ χαρτιά της, κύριε, βιάστηκε νὰ μπῇ στὴ μέση ἡ γεροντοκόρη.

Ὁ Μάνος τῆς ἔρριξε μιᾶ ματιὰ καὶ γύρισε στὸ «δουλάκι».

—Ἀμέσως, δεσποινίς, σὲ λίγο θἄρθῃ ἡ σειρά σας. Λοιπόν, μικρούλα μου, δὲν μὲ θυμᾶσαι ἐμένα; ἐρχόμουν ἄλλοτε στοῦ θείου Ρενέ.

Στὸ ἄκουσμα ἀπὸ τ' ὄνομα αὐτὸ τὸ κοριτσάκι σήκωσε μονομιᾶς τὰ μάτια του. Ὁ Μάνος δέχθηκε κατὰ πρόσωπο τὸ ἀκτινοβόλημα ἀπὸ δυὸ ὑπέροχα μάτια, πρασινωπὰ μὲ χρυσὲς πούλιες, ἀληθινὰ πολύτιμα πετράδια, τόσο ἀταίριαστα μὲ τὸ χλωμό, βασανισμένο προσωπάκι. Ὁ νέος γιὰ μιὰ στιγμὴ θαμπώθηκε, μὰ τὸ ἄλλο λεπτὸ τὰ βλέφαρα εἶχαν κιόλας χαμηλώσει καὶ μπροστά του δὲν στεκόταν παρὰ ἕνα κακοντυμένο καὶ ἀδύνατο κοριτσάκι, κάθε ἄλλο παρὰ ὄμορφο. Ὁ Μάνος ἀναστέναξε βαθειά.

—Ἐγὼ σὲ θυμᾶμαι ποὺ σὲ εἶχα ἰδεῖ, ἐπέμεινε. Φοροῦσες μιὰ σκωτσέζικη ποδιὰ καὶ πήγαινες καὶ καθόσουν πάντα κοντὰ στὸ θεῖο Ρενέ. Ἀκόμα δὲν μὲ θυμήθηκες;..

Χοντρὰ δάκρυα ἄρχισαν νὰ τρέχουν ἀπὸ τὰ χλωμὰ μαγουλάκια.

— Τὸ θεῖο Ρενέ . . . πῶς τὸν ἀγαποῦσα! ἔκανε μὲ μιὰ πνιγμένη φωνίτσα.

«Ὁ Μάνος ἀναγνώρισε τὸ δουλάκι...» (Σελ. 109, στ. α').

Ὁ Μάνος σηκώθηκε μονομιᾶς ὀλόρθος, ἐνῷ ἡ Δόζια τὸν κοίταζε σαστισμένη σὰν νὰ εἶχε ὑψωθῆ μπροστά της ἕνας πύργος.

— Τὸ λογαριασμό, δεσποινίς, εἶπε. Γρήγορα τὸ λογαριασμὸ καὶ τὴ βαλίτσα τοῦ παιδιοῦ.

— Πήγαινε νὰ τὴ φέρῃς, χρυσό μου, ἔκανε ὅλο γλύκα ἡ δνὶς Γκρινιοῦ κάνοντας νόημα στὴ μικρή.

Βλέποντας τὸ χέρι ποὺ ὑψωνόταν, τὸ κοριτσάκι ἄθελα σήκωσε τὰ δικά του χέρια γιὰ νὰ προφυλάξῃ τὸ πρόσωπό του. Ὁ Μάνος παρατήρησε τὴν αὐθόρμητη αὐτὴ κίνηση καὶ ἡ ἀγανάκτησή του μεγάλωσε ἀκόμη περισσότερο. Γι' αὐτὸ πλήρωσε βιαστικὰ τὸ λογαριασμὸ τῆς μικρῆς, μ' ὅλο ποὺ ἀπόρησε πολὺ γιὰ τὰ «συμπληρωματικὰ ἔξοδα» ποὺ τοῦ παρουσίασε ἡ διευθύντρια. Ὅταν ὅμως δοκίμασε νὰ διαμαρτυρηθῇ γι' αὐτά, τὸ μελιστάλακτο ὕφος τῆς γεροντοκόρης ἔγινε ξαφνικὰ ξερὸ καὶ ἀπότομο, καὶ δίνοντάς τόπο στὴν ὀργή, ὁ νέος ἐξόφλησε κι' αὐτὸ τὸ λογαριασμό.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Δόζια ἦρθε πάλι κρατώντας στὸ χέρι της μιὰ βαλίτσα δερμάτινη ποὺ στὰ νειάτα της θὰ ἦταν πολὺ κομψὴ καὶ ὡραία.

— Λοιπὸν τελειώσαμε, ἔκανε ὁ Μάνος ποὺ βιαζόταν νὰ φύγῃ μακρυὰ ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἀντιπαθητικὸ περιβάλλον, ἀπ' αὐτὴ τὴν ὁποκρίτρια κακὴ γυναῖκα κι' ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιρα αὐτὴν ποὺ μύριζε κουζινίλας.

— Μοῦ δώσατε καὶ τὰ χαρτιά της. Δὲν φαντάζομαι νὰ λείπῃ τίποτε ἄλλο;

—Ὄχι βέβαια, ἔκανε ἡ δνὶς Γκρινιοῦ πειραγμένη.

— Πῶς, λείπει, ἔκανε μιὰ φωνίτσα ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τόσο χαμηλά, ὥστε ὁ νέος ἀναγκάστηκε νὰ διπλωθῇ γιὰ δυὸ γιὰ νὰ τὴν ἀκούσῃ.

— Τί λείπει, μικρή μου; ρώτησε.

— Τὸ μενταλιόνι μου, εἶπε τὸ κοριτσάκι. Τὸ χρυσό μου μενταλιόνι.

—Ποιὸ μενταλιόνι; ἔκανε ἡ διευθύντρια, σηκώνοντας τὰ φρύδια της.

—Ἐκεῖνο ποὺ μοῦ πήρατε γιατὶ δὲν σᾶς πληρώναν.

—"Α ναί, τὸ ξέχασα, εἶπε ἡ δνὶς Γκρινιοῦ ρίχνοντας μιὰ ἄγρια ματιὰ στὴ Δόζια. Τὸ εἶχα κρύψει γιὰ νὰ μὴ χαθῇ.

Καὶ ἀνοίγοντας τὸ συρτάρι μιᾶς κονσόλας, ἔβγαλε ἕνα βαρὺ χρυσὸ κόσμημα, ποὺ ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ εἶχε σκαλισμένη τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ ἕνα σύμπλεγμα μὲ τ' ἀρχικὰ τῆς μικρῆς: Δ.Δ.

[Ἀκολουθεῖ] ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΔΙΠΤΥΧΑ

— ΝΕΑ ΣΕΙΡΑ —

10.

Χάρμα στοῦ βράχου τὴν πλαγιὰ
τὰ δέντρα καὶ τὸ ἐρημοκκλῆσι
ποὺ τἄχει ἡ νύφη τοῦ βορριᾶ
μὲ γιασεμιὰ λευκοστολίσει.

Ὅμως τί κρύμα, στὸ τρανὸ
τὄνειρο αὐτῶ καὶ τὸ γιοτάσι!
ἐβγῆκε ὁ ἥλιος στὸ βουνὸ
τὰ γιασεμιὰ ἀπ' τὴ γῆ νὰ μάσῃ!

ΔΙΟΝ. Α. ΤΡΟΒΑΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Τὸν ἔπιασε!
Σκίτσο τοῦ Ἀττικοῦ Οὐρανοῦ

ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ

Ποιὸς μὲ καλημέρισε
μέσα στὸ νειρό μου
κι' ἀπ' τὸ χέρι μέπιασε
στὸν ὄνειρεμό μου;

Καὶ γλυκὰ μὲ τράβηξε
(νᾶταν πλάνο ἀστέρι;)
στὰ παλιὰ παιδιάστικα,
τὰ γνωστὰ τὰ μέρη.

Στῆς αὐλῆς τὰ σύνορα
βρέθηκα μικρός,
τρέξανε, μάντιαιωσαν
οἱ χαρὲς σαιρός.

Βρῆκα ἐκεῖ τἀξέχαστα,
τὰ πολυαγαπημένα
(ἕνα σβοῦρο κόκκινο,
δυὸ τόπια τρυπημένα).

Τῆς γιαγιᾶς τὸν ἄνιθο,
τῆς συκιᾶς τὴν κούνια
καὶ τὴ γίδα τὴ Λευκὴ
μὲ τὰ δυὸ καυδούνια.

Μπερδεμένο στὰ σκοινιά,
βρίσκω τὸν ἀετό μου
(Νὰ τὸ πρῶτο μου φτερὸ
καὶ τὸ πιὸ ἀκριβό μου).

Χάιδεψα τὸ Μοῦργο μας
—τὰ μάτια του σὲ μένα—
γεύτηκα βερύκοκα
στὰ κλεφτὰ κομμένα.

Βρῆκα σ' ὅλες τὶς γωνιές,
τὶς σκοτεινές, τελώνια
καὶ ξαναφοβήθηκα
(πᾶνε τόσα χρόνια!)

Τὰ βατράχια ἀντάμωσα
στὸ ποτάμι κάτου
(τ' αὐλακήσιου μύλου μου
φύγαν τὰ φτερά του).

Ὅλο γέλιο καὶ χαρὰ
χαιρέτησα ἕνα ἀστέρι
καὶ τὸ παρακάλεσα
τὴν Πόλη νὰ μοῦ φέρη...

Ποιὸς μὲ καληνύχτισε
μέσα στὸν νειρό μου
καὶ χαρὰ μοῦ γέμισε
τὸν ὄνειρεμό μου;

Μελέαγρος [Α]

ΣΤΟΝ ΝΕΚΡΟ ΑΡΧΗΓΟ

Κάθε γέλιο λυγμός, τὰ τραγούδια ἀς γενοῦν μοιρολόγια, μοιρολόγια νὰ σκούζουν γυναῖκες, καὶ ποτάμι νὰ τρέξουν ὕστερα δάκρυα...

Κι' ὅμως δάκρυα δὲ σοῦ πρέπουν γυναικῶν, μοιρολόγια θνητῶν ἀνθρώπων. Τραγούδια σοῦ πρέπουνε μόνο ἡρώων, νικητήριοι παιᾶνες.

Νίκησες, νίκησες τὸ θάνατο — καὶ ὑψώθης ἀθάνατος πλέον στοὺς Ἀθανάτους.

Μὰ ἐμεῖς, ἐμεῖς τὰ παιδιά σου, θνητὰ—πῶς μένουμε ἀδύναμα κι' ἄγνωμα—δειλιάσαμε...

Ἡ καρδιά μας ἐλύγισε. Καὶ μέσα μας λυώνει σὲ κλάμα, τὸ γυαλὶ τῆς ψυχῆς μας θολωμένο ἀπ' τὰ δάκρυα.

Κάθε ἦχος ἀπ' ἔξω παράταιρος, ἡ φωνή μας κι' αὐτὴ παγερή. Ὦ καλύτερα ἂς μὴ μιλοῦμε...

Ἂς σωπαίνουμε ἀτενίζοντας τὴ θέση σου ποὺ ἔμεινε κενή, τὸ κενὸ ποὺ μᾶς φέρνει τὴν ἀπόγνωση...

Ἄρσης [Β']

Ο ΧΩΡΙΚΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΑΓΓΟΥΡΙΑ

Μιὰ ἡμέρα, ἕνας χωρικὸς μπῆκε κρυφὰ σ' ἕνα λαχανόκηπο, κι' ἄρχισε νὰ κόβῃ ἀγγούρια. Ἀφοῦ γέμισε τὸ σακκούλι του, κάθησε χάμω νὰ ξεκουρασθῇ καὶ σκέφθηκε: «Μάζεψα αὐτὰ τὰ ἀγγούρια. Θὰ τὰ πουλήσω στὴν ἀγορὰ καὶ μὲ τὰ λεφτὰ ποὺ θὰ πάρω, θ' ἀγοράσω μιὰ κότα. Ἡ κότα θὰ μοῦ βγάλῃ πουλάκια. Θὰ τὰ μεγαλώσω καὶ θὰ γίνουν μεγάλες κότες. Θὰ τὶς πουλήσω καὶ μὲ τὰ λεπτά τους θ' ἀγοράσω μιὰ μικρὴ γουρούνα. Ἡ γουρούνα θὰ μεγαλώσῃ, θὰ γεννήσῃ γουρουνάκια, θὰ τὰ μεγαλώσω, θὰ τὰ πουλήσω καὶ θ' ἀγοράσω μιὰ φοράδα. Ἡ φοράδα θὰ μοῦ δώσῃ πουλάρια. Ἅμα μεγαλώσουν, θὰ τὰ πουλήσω καὶ θ' ἀγοράσω ἕναν κῆπο. Θὰ τὸν σπείρω μὲ ἀγγούρια. Δὲν θ' ἀφίνω ὅμως νὰ μοῦ τὰ κλέβουν. Θὰ πληρώνω φύλακες, θὰ τοὺς ἐπιτηρῶ καὶ θὰ τοὺς φωνάζω: «Ἐ! φύλακες, ξυπνᾶτε».

Φώναξε ὅμως τόσο δυνατά, ποὺ τὸν ἄκουσαν, ἔτρεξαν, τὸν ἔπιασαν καὶ τὸν ἔσπασαν στὸ ξύλο.

(Παράφραση) *Φαλαγγιτάκι* [Γ']

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Τί ὥρα εἶναι, Γιῶργο;

Ὁ Γιῶργος πηγαίνει, κοιτάει καὶ γυρίζοντας ἀπαντᾷ:

— Τρεῖς καὶ παρὰ δέκα!

Νυχτοτράγουδο

***

Ὁ *Ἀπόλλων τοῦ Μπελβεντέρε* παρατηρεῖ ἕνα βράδυ ὅτι τὰ πόδια του φθάνουν ὡς τὴν ἄκρη τοῦ κρεββατιοῦ του, ἐνῷ ἄλλοτε ἔμεναν πολὺ πιὸ πάνω. Καὶ λέει στὴ μαμά του μὲ τρόμο:

— Μαμά, τὸ κρεββάτι μίκρυνε!

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 25 Φεβρουαρίου 1941

ΠΟΛΛΑ ἀπὸ τὰ γράμματα ποὺ ἔχω σήμερα μπροστά μου, γι' ἀπάντησῃ εἶναι παλαιά—καὶ τοῦ Δεκέμβρη ἀκόμα, φανταστῆτε! Τὸ ἴδιο κι' ἀπὸ τὰ γράμματα ποὺ εἶχα τὶς παρασμένες ἑβδομάδες. Τώρα μὲ τὸν πόλεμο, ἀργοῦν πολύ, γιὰ δυὸ λόγους: πρῶτο γιατὶ οἱ συγκοινωνίες εἶναι ἀκόμα ἀτελεῖς, καὶ δεύτερο γιατὶ τἀνοίγει καὶ τὰ διαβάζει ἡ λογοκρισία. Φυσικά, τὰ σύντομα γράμματα διεκπεραιώνουνται πιὸ γρήγορα· τὰ ἐκτενῆ ὅμως θέλουν καιρό. Γι' αὐτὸ σᾶς συσταίνω καὶ πάλι: ὅταν μοῦ γράφετε ταχυδρομικῶς, νὰ εἶσθε ὅσο τὸ δυνατὸ σύντομοι, λακωνικοί. Εἶναι ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ λαβαίνω τὰ γράμματά σας σχετικῶς γρήγορα.

Μαχαρανή—9 Δεκ.—ἂς ἐλπίσουμε πὼς δὲν θὰ γρήγῃσῃ κι' αὐτὴ ἡ ἡμέρα ποὺ τόσο τὴν ποθοῦμε ὅλοι... Σοῦ ἔστειλα λυσόχαρτο.

Ὀνειρεμμένη Πατρίδα,—ἀχρονολόγητο—δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία: ἡ Ἑλλάδα εἶναι «ἡ μητέρα τῶν πάντων» καὶ γι' αὐτὸ θὰ ζήσῃ!..

Βασιλιὰ τοῦ Δάσους—27 Ἰαν.—ἔλαβα κι' ἐξετέλεσα μετὰ χαρᾶς. Περιμένω καὶ τὸ κομμάτι σου. Ἔχω στὴ διάθεσῃ σου ὑπόλοιπο δρ. 22.

Σίφουνα—5 Φεβρ.—κι' ἐγὼ τὸ σκέφτομαι, ἂν ἡ πλημμύρα τῶν Μ. Ἀγγελιῶν ἀξακολουθήσῃ, νὰ τὶς κάνω μὲ φιλὰ στοιχεῖα. Ὁ κ. Ξ. σ' εὐχαριστεῖ.

Μάρκο Μπότσαρη—8 Φεβρ.— χαίρω ποὺ ἐγνώρισες ὑπὲρ τὰ 50 διαπλασόπουλα! Τὸ «ἀριστουργημα» εἶναι φανερό: «ἄριστον, ἔργον».

Βασιλεία Δ. Περιστερίδου—22 Ἰαν.—χαίρω πολύ. Ἐλπίζω νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμο, γιὰ νὰ συμμετέχῃς στοὺς διαγωνισμοὺς καὶ στὴν ἀλληλογραφία μου.

Ἀτλαντίς—12 Ἰαν.—θὰ εἶδες τὴν ἐγκρίσῃ τοῦ νέου ψευδωνύμου, τοῦ ἑλληνικοῦ. Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια. Τὸ «ἔργο»-μου, βλέπεις, τὸ ἐξακολουθῶ...

Κάοσις—31 Ἰαν.—τί νὰ γίνῃ! Πάλι καλὰ ποὺ ἔρχεται κάπου-κάπου κανένα κατὶ καὶ μὲ λαβαίνεις. Αὐτὰ μόνο μπορῶ νὰ σοῦ πῶ.

Κεφαλλωνίτικο Ἀκρογιάλι—2 Ἰαν.—ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἐξετέλεσα. Δὲν πειράζει, σταὸς καιροὺς αὐτοὺς ὅλα συγχωροῦνται. Χαιρετισμοὺς κι' ἀπὸ τὸν κ. Ξ.

Θαλασσόλυκε—21 Ἰαν.—ναί, παιδί μου, ἔτσι εἶναι ὅταν ἔχουμε πόλεμο· δυστυχῶς, πολλὰ ἐγκεκριμένα κομμάτια, ἐκτενῆ, δὲν ἔχω τόπο νὰ τὰ δημοσιεύσω.

Ἀστραπόγιαννε—4 Φεβρ.—ναί, ὁ πατέρας τῆς Νίκης πέθανε, ἀλλὰ ἡ Νίκη δὲν ἐχάθηκε. Θὰ τὴν ἔχουμε καὶ μετὰ τὸ θάνατό του, ἀκολουθώντας τὶς ἐντολὲς καὶ τὶς ὁδηγίες του.

Ἀπόλλων τοῦ Μπελβεντέρε—28 Ἰαν.—τὰ ἔλαβα ὅλα. Χαίρω ποὺ εἶσαι τώρα τελείως καλά! Μόνο τὸ γράψιμό σου... ἀσθενεῖ ἀκόμα. Ἀλλὰ προσπάθησε νὰ μοῦ γράψῃς πιὸ εὐανάγνωστα.

Ἀγριοκόριτσο—27 Ἰαν.—ἐννοεῖται, «ἡ Πατρὶς ὑπὲρ πάντα». Αὐτὴ ἡ φράση «ἄρτι βούρτσι καὶ λολὰ» μοῦ εἶναι ἄγνωστη. Ἂν τὴν ξέρῃ κανένας, ἂς μᾶς τὴν ἐξηγήσῃ.

Νυχτοτράγουδο—3 Φεβρ. — ἀπὸ τότε ὅρως ὁ καιρὸς διορθώθηκε πολύ. Ἐδῶ ἔχουμε σχεδὸν ἄνοιξη. Μόνο στὸ μέτωπο ἐξακολουθοῦν τὰ χιόνια κι' οἱ βροχές.

Ἄλκη Μύρα—3 Φεβρ.—τὰ ὀνομαστηφίσματα θὰ τὰ κάνετε μεταξύ σας. Ἐγὼ δὲν σκοπεύω νὰ τἀνασυστήσω γιὰ πολλοὺς λόγους...

Μορφέα—3 Ἰαν.—ναί, τὸ ρητὸ εἶναι τοῦ Καριλάου Τρικούπη: «Ἡ Ἑλλὰς προώριστται νὰ ζήσῃ καὶ θὰ ζήσῃ». Τὸ «πρέπει» ποὺ λέμε συνήθως, δὲν εἶναι ἀκριβές.

Λουδοβίκε—3 Φεβρ.—ἀδιάφορο, ἐγὼ εὐχαριστῶ καὶ τοὺς δυό σας. Τὰ σκίτσα γίνουνται καὶ μὲ σινική, ἀλλὰ καὶ μὲ ἁπλῆ μαύρη μελάνη πάντα ὅμως «ἄνευ χρωμάτων».

Τσιριγώτικο Λεβαλάκι—28 Ἰαν.—ἀλήθεια, κανένα διαπλασόπουλο δὲν μοῦ ἔλειψε ὡς τώρα, οὔτε στὶς πόλεις ποὺ δοκιμάσθηκαν περισσότερο. Ὁ Θεὸς ἀκούει τὶς προσευχές μου καὶ φυλάει τὰ παιδιά μου. Τὸν εὐχαριστῶ!

Σανθὲ Ἵππότη—29 Ἰαν.—ναί, ἔπρεπε νὰ ζήσῃ, νὰ ἰδῇ τὸ μεγάλο του Ἔργο τελειωμένο. Ἀλλὰ μήπως δὲν θὰ τὸ ἰδῇ κι' ἀπὸ τὴν οὐρανό:..

Λίστ—20 Ἰαν.—νόστιμο τὸ σκίτσο σου μὲ τὸ Μουσσολίνι, ποὺ κρατεῖ τὸ φανάρι τοῦ Διογένη καὶ γυρεύει «ἕνα Λύκο τῆς Τοσκάνης». Ἀλλὰ δὲν εἶναι πιὰ ἐπίκαιρο.

Τρυποσάκκουλο—24 Ἰαν.—αὐτὸς εἶναι βέβαια ὁ λόγος ποὺ τὸ φυλλάδιό μου τώρα σοῦ φαίνεται καλύτερο ἀπὸ ἄλλοτε: Τὸ σχολεῖο εἶναι κλειστὸ καὶ τὸ φυλλάδιό μου ἀποτελεῖ τὴ μόνη σου σχεδὸν πνευματικὴ ἀσχολία.

Νηρέα—31 Ἰαν.—μὰ δὲν πρόκειται νὰ δημοσιευθοῦν «ἀποτελέσματα» Καλλ. Συνεργασίας. Ἡ λέξη *λίβελλος*, ἀπὸ τὸ λατινικό, σημαίνει σάτυρα· προσωπική, καὶ μάλιστα δέρολόγια—δηλαδὴ πολὺ κακὸ πρᾶγμα.

Γλυκοχάραμα—1 Φεβρ.— πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ πρῶτο σου γράμμα κι' ἐλπίζω νὰ ἔχω συχνά. Ὡραῖα κι' αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Μεγάλου Ἀρχηγοῦ.

Ποδηλάτρια—18 Ἰαν.— δὲν θυμοῦμαι καλά, ἀλλὰ νομίζω πὼς ἔλαβα καὶ τὴ Συλλογή. Ἄ, ναί! τώρα τὴ θυμήθηκα· εἶναι μιὰ μὲ θαυμάσιο εἰκονογραφημένο ἐξώφυλλο...

Ἀθηναῖε—5 Φεβρ.—κι' ἐγὼ ἐλπίζω νὰ γιορτασθοῦν τὰ Ἐξηντάχρονά μου καὶ στὴν Ἀθήνα ἀπὸ «Διαπλασόπουλα μονιασμένα». Σ' εὐχαριστῶ μάλιστα ποὺ συντέλεσες καὶ σὺ στὴν ἕνωσῃ τῶν διεστώτων...

Τριανταφυλλένια—30 Ἰαν.—εἶδες πὼς πῆρα τὰ μέτρα μου γιὰ τὶς ἀπρεπεῖς ἀγγελίες. Ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες. Χαιρετισμοὺς στὸ μπαμπὰ ἀπὸ τὸν κ. Ξ., ποὺ μὲ χαρὰ θὰ σὲ γνωρίσῃ ὅταν θὰ ἔλθῃς.

Φρούτο—23 Ἰαν.—Ὀδηγό, λυσόχαρτο καὶ 13 τετράδια ἔστειλα. Τὰ ὀνόματα αὐτὰ εἶναι σύνθετα ἀπὸ τὸ *μένω* ποὺ σημαίνει *ἔχομαι, κρατῶ, φιλῶ, ἀγαπῶ*. Ἔτσι τὸ *Μένιππος* κατοντᾷ συνώνυμο μὲ τὸ *Φίλιππος* καὶ μὲ τὸ *Ἱπποκράτης*.

Δόγη—22 Ἰαν.—ὤ, ναί, ὁ πάππος σου ἦταν ἀγαπητός μου φίλος κι' ἀπὸ τοὺς πρώτους μου συνεργάτες. Ὡραία ἡ εἰκόνα ἐκ τοῦ φυσικοῦ. Ὡραῖα μεγαλώνῃ λίγο, θὰ τὴν δημοσιεύσω.

Ἄγι—23 Ἰαν.—πολὺ μὲ λύπησε ὁ ξαφνικὸς καὶ πρόωρος θάνατος τῆς μανούλας σου. Μεγάλο, ἀληθεια, ξυστύχημα καὶ δὲν βρίσκω λόγια νὰ σὲ παρηγορήσω. Μοῦ φαίνεται ὅμως πὼς τὰ βρῆκες σὺ ὁ ἴδιος· σοῦ μένει ὁ καλὸς πατέρας, ἔχεις σὰ δεύτερη μητέρα σου καὶ μένα...

Ἀπόλλων τοῦ Μπελβεντέρε 3 Φεβρ. — *Ἀθηναῖε* 10 Φεβρ. — *Ἄλκη Μύρα* 23 Ἰαν. — *Μορφέα* 23 Ἰαν. καὶ 8 Φεβρ. —καὶ *Σίφουνα*—23 Ἰαν.—αὐτὰ τὰ γράμματά σας τἀναφέρω ἁπλῶς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέοι Ψευδώνυμα: Πύρινος Χείμαρρος, ἀ. (ΓΕ). Ἐλεύθερος Ξιφομάχος, ἀ. (ΑΣ). Ἀποκαλυπτής, ἀ. (ΑΣ). Ἀμερικανοπούλα, κ. (ΔΠ). Δαφνοστεφανωμένη Νίκη, κ. (ΚΧ). Γενναία Ἑλλάς, ἀ. (ΦΜ). Ἀέρα-Ἀέρα, ἀ. (ΧΧ). Τρελλὸς Ἀεροπόρος, ἀ. (ΔΜ). Ἱππότης τοῦ Ἀέρος, ἀ. (τῶν Λευκῶν Ἀετῶν). Θρυλικὸς Ἴκαρος, ἀ. (ΑΒ). Χρυσαετός, ἀ. (ΓΜ). Μπαγκήρας, ἀ. (Χ). Ἐλπιδοφόρος, ἀ. (;;). Μυστικὸς Ἀστυνόμος, κ. (;;). Παρατηρητής, ἀ. (ΑΠ). Θέσβιος, ἀ. (ΧΜ) Ἀνεμοστρόβιλος, ἀ. (!!!). Λωτός, ἀ. (ΙΜ). Κυκλάμινο, κ. (ΧΚ). Κουνουπι, κ. (;;). Μαρακινή, κ. (ΕΒ). Μέγας Πρόσκοπος, ἀ. (ΔΚ). Πλανήτης Κρόνος, ἀ. (;;;). Πολικὸς Ἀστήρ, ἀ. (; ; ;). Εὔθυμος Τσολιᾶς, ἀ. (;;). Ἀστραφτερὴ Ξιφολόγχη, κ. (ΑΖ). Ἀληθινὸς Θοῦλος, ἀ. (ΙΒ). Σύλλογος Ἀετός, (Σύλλογος). Ἀετὸς τῶν Θαλασσῶν, ἀ. (Χ). Ἀμαζὼν τοῦ Νείλου, ἀ. (ΦΣ). Μικρὸς Γίγας, ἀ. (ΕΚ). Ἑλληνόπουλο, ἀ. (!;) Μάροβα, κ. (;;). Μυγδαλίτσα, κ. (ΓΨ). Ὀπισθοδρομικός), ἀ. (ΝΨ). Κουφιοκεφαλάκης, ἀ. (. . .). Ὁμίχλη, κ. (ΖΣ). Κυκλαδίτης, ἀ. (. . . ;). Ματωμένο Ντόμινο, ἀ. (ΝΚ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Βάγνερ, ἀ. Δοὺξ Ὀμπλιγκαντό, ἀ. Σκόρπια Φύλλα, ἀ. Μερσεντές, κ. Ἀνδαλούζα, κ. Ταυρομάχος, ἀ. Σκυριανόπουλο, ἀ. Συλφίς, κ. Λευκὸ Κρινάκι, κ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Τὴν περασμένη ἑβδομάδα ἔλαβα καὶ τὰ ἑξῆς: «Στὸ καλό», «Ἀλαξιπτωτισταί», «Στὴν Ἕλλη καὶ στοὺς λεβέντες της», «Σ' ἕνα πιάνο», «Ἡ Ἐξαδελφούλα μου» καὶ «Ἀστεία», «Στὴν ἐξοχὴ μὲ χειμωνιάτικη λιακάδα», «Μάχη», «Ἀπὸ τὰ Φαιδρά», «Ἡ Φιλανθρωπία», «Ὁ σιωπηλὸς πρόξενος», «Στοὺς μεγάλους Νεκροὺς» «Ἀπ' τὸ Ἡμερολόγιο ἑνὸς ἀλόγου», «Ἀπ' τὸν Πόλεμο».

Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἡρωϊκὸν Στρατόν* (ἔχω δυὸ μικρὰ γράμματά σου· ἔλαβα καὶ τὶς λύσεις· εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα') *Μέλλοντα Ναύαρχον* (τὰ ἔλαβα ὅλα· ὁ κ. Φ. σ' εὐχαριστεῖ') *Θέμον* (εὐχαριστῶ πολὺ· ναί, νὰ μοῦ γράψῃς τακτικά') Σύλλογον «Δευκοὶ Ἀετοὶ» (σᾶς εὐχομαι τὴ λαμπρότερη δράσῃ καὶ τὰ περισσότερα... ξεσπαθώματα') *Στρατηλάτην τῶν Ἑλλήνων* (χαίρω ποὺ μπαίνεις στὴν κίνησῃ «στὰ γερά»· ὡραία ἡ εἰκόνα· ὁ Ἀνανίας καλὰ περιμένει) *Μελαχρινὸ Ναυτάκι* (ἐνέκρινα, καθὼς θὰ εἶδες, καὶ τὸ δεύτερο') *Σπογγαλιέα τοῦ Αἰγαίου* (χαίρω γιὰ ὅλ' αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις· ἀγγελία γιὰ τὴ συγκέντρωσῃ σας, γιατὶ ὄχι;) *Ἐπικίνδυνον Τορπίλλην* (ἐξετέλεσα καὶ χαίρω πολύ') *Ἀετὸν τῆς Ἠπείρου* (ξανάστειλα τὸ δο' θάρχισουν πολὺ γρήγορα') *Σκυριανόπουλο* (ἔλαβα τὸ ἐπίκαιρο καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ δημοσιευθῇ') *Τυφλὸν Ἀνοιχτομάτην*, *Ἴκαρον*, *Γαλάξιον Κύκνον*, *Δοξασμένο Ἀκρωτήρι*, *Νυχτολούλουδο* κτλ. κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 293ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 8 Μαΐου.

131. Δεξίγριφος

Φαινόμενο θαλάσσιο
Ἀγώνισμα τὸ δίνει
Μὲ δέντρο, ποὺ τὸ φροῦτο του
Εἶναι σωστὸ ρουμπίνι.

Συναγερμὸς

132. Μεταγραμματισμὸς

Βασιλιὰς ἦταν κι' αὐτὸς
Παλαιός, πολὺ γνωστός.
Μὰ ἕνα Ρῶ τοῦ κάνεις Γάμα
Κι' ἔχεις πόλη ἐν τῷ ἅμα.

Φλύαρος

133. Τρίγωνον

* * * * * * = Μέγας ποιητής.
* * * * * = Ἀρχ. βασιλεύς.
* * * * = Ἐπίθετον γεύσεως.
* * * = Ἀβυσσηνὸς πρίγκηψ.
* * = Ἀντωνυμία.
* = Σύμφωνον.

Μπουμπουκάκι

134. Κρυπτογραφικὸν

1234256178259	=Πόλις μας!..
2561	=Σαλατικόν.
34257	=Περίοδος.
43259	=Κατάστασις σω-
57821659	=Σκληρόν. [μάτων
612459	=Καρπός.
765257	=Ἐντομον βλαβ.
8542657	=Ἐθν. ἄνομα.
94771	=Βαλκαν. πόλις.

Πίστις-Πατρὶς

135-39. Μαγικὸν γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

φόρος, Μῆλος, δάσος, δίνη, ἀλέη.

Στραβόξυλο

140. Ἀκροστιχὶς μετὰ ποικίλης

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν μέγα πτηνόν, τὸ δὲ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, μεγάλην θεάν:

1, Κράτος τῆς Εὐρώπης· 2, Συνήθεια· 3, Μέρος τοῦ ὅλου· 4, Ἀρχαία πόλις· 5, Γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου.

Ἑρμῆς

141. Φωνηεντόλιπον

σγν — * -κρτν — σγς — λγν

Κάσσιος

142. Ρῆξφος

Ἀργεῖ; ρωτῶ. Μὴ λίμα!
κεχοί, Σῶτος, ὄπα!

Μαγεμμένο Δοξάρι

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 51.

616. Παραλία (παρά, Λεία). — 617. Δράκων-Βάκων. — 618. Θήρα-θύρα. — 619. Κίνα.

620.
Η Α Σ Α
Τ Ρ Ο Ι
Α Φ Σ Ν
Λ Ρ Ε Ο Η Α Α Α
Ε Τ Ρ Μ Ι
Ο Θ Ο Α
Σ Σ Σ Σ

621. ΒΗΑΟΣ (Β-έλος, Ἠ-πιος, Α-ὤρος, Ὀ-μηρος, Σ-ινᾶ). — 622. Τὸν ὅμοιόν του.—623. ΗΜΕΡΑ-ΙΚΤΙΣ (Ἠ-πεΙρος, ΜήΚων, Ἠ-εΤία, ΡάΙσμα, Αἴ-Σων).—624. Ὅ,τι ὀπεῖρης θὰ θερίσῃς. —625. *Διομήδης* (δύο μῆ δίς).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 5, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις· μὲ παχεῖα δὲ στοιχεῖα δρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1,50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλᾶ. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΜΑ' — 385]

Τὴν προσφιλῆ μας «Συμμαχίαν Διαπλασιακῶν Συλλόγων» τελευτήσασαν χθὲς τὸν βραχύν, ἀλλὰ βεβαρημένον παθημάτων βίον της, κατόπιν τῆς ἀναιμίας, εἰς τὴν ὁποίαν τὴν κατεδίκασαν ἡ ἀπόσχισις τῆς «Νίκης-Ἑλλάδος», κηδεύομεν σήμερον μὲ σπαραγμὸν ψυχῆς καὶ ὀδύνην.

Οἱ βαρυπενθοῦντες συγγενεῖς καὶ φίλοι. (καὶ διὰ τὴν ἀντιγραφήν) ΕΘΝ. ΙΔΕΩΔΕΣ

[ΜΑ'— 386]

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ ; ΠΡΟΣΟΧΗ ! ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΑΤΕ [ΜΑ'—342] !

[ΜΑ' — 387]

Φαλαγγιτάκι, Μάρκο Μπότσαρη, Σταχειωμένε Κάδε, Ρενὲ Σαριδαξεβάνη, Ἀφρόκρινο, τετραδιάκι ἑστεῖλα, νὰ περιμένω ; *Σαλωνίτισσα*
τῶν Ἀνοιχτοκάρδων

[ΜΑ' — 388]

Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια μὲ ὅλους-ες. *Θιακὸ Διαβολάκι, Ἀργυρᾶ Πανσέληνος*, δέχεσθε : Εἶμαι Θιακιά. Στεῖλτε πρῶται. Δ]σις : Παναγιώτην Προσαλέντη. *Μεσολόγγιον. Λουλούδι τοῦ Βράχου*

[ΜΑ'— 389]

Κερασολούλουδο, στὴν πρότασή σου ἀπαντῶ : Σύμφωνοι καθ' ὅλα.
Λουλούδι τοῦ Βράχου

[ΜΑ'— 390]

Διαπλασόπουλα-ες, ὅποιοι θέλουν ν' ἀνταλλάξουν μαζί μας Μ. Μυστικὰ ἂς ἔλθουν ἔξω ἀπὸ τὸ Ἄστυ στὶς 20 Μαρτίου στὶς 4 τὸ ἀπόγεμα.
Τσιριγώτικο Διαβολάκι, ΜΟΡΦΕΥΣ

[ΜΑ' — 391]

Διαπλασόπουλα, ἐλπίζοντας στὴν εὐγενῆ ὑποστήριξή σας κατέρχομαι στὸ ἠμοψήφισμα. *Φίλοι*, ψηφίσατε.
Λευκὴ Καμέλια

[ΜΑ' — 392]

Δηλῶ στὸν Διαπλασόκοσμο ὅτι οὐδεμία σχέσιν ἔχω μὲ τὸν νέο Κοσμοκράτορα.
ΣΙΦΟΥΝΑΣ (Συλλόγου Ἀνοιχτόκαρδοι)

[ΜΑ' — 393]

Ἀγαπημένα Διαπλασόπουλα Ἀθηνιωτάκια, μὲ χαρά μου σᾶς γνώρισα στὴν Πίστι-Πατρίδα. ΕΥΑΝΝΑ

[ΜΑ' — 394]

Παραδίδω μαθήματα Ἀγγλικῆς μὲ ἐξαιρετικὰς τιμὰς γιὰ τὰ Διαπλασόπουλα. Περιμένω τὴν ὑποστήριξή σας. Ἑρμοῦ 72-α Ξενοδοχεῖον Σαρραϊκὸν Ἀθήνας (1).
ΕΥΑΝΝΑ

[ΜΑ' — 395]

Πρωτομπαίνοντας στὸν Διαπλασόκοσμο χαιρετοῦμεν ὅλους-ες.
Μικρὴ Ὀρειβάτις, Μιμόζα

[ΜΑ' — 396]

Νέμεσι, καλῶς ὥρισες. Γιατὶ τόσο αὐστηρὸ ψευδώνυμο ;
Δοξασμένο Ἀκρωτήρι

[ΜΑ' — 397]

ΝΕΜΕΣΙ, *γειά σου.*
ΤΣΟΥΚΝΙΔΑ

[ΜΑ' — 398]

Προσοχή ! Προσοχή ! Τὸ δημοψήφισμα [ΜΑ'—22] παρατείνεται μέχρι : *τέλους Μαρτίου.*
ΝΗΡΕΓΕ-ΑΛΚΗΣ ΜΥΡΑΣ

[ΜΑ' — 399]

Διαπλασόπουλα, εἰσερχόμενος στὸ διαπλασιακὸν στερέωμα σᾶς χαιρετῶ ὅλα. *Ἀνταλλάσσω Μικρὰ Μυστικά.* Γράψατε Τώνην Λίτσον, Μάρνη 1, Ἀθήνας (1) διά : ΠΑΛΑΒΟΥΤΣΙΚΟΝ
τῆς *«Διαπλασοπαρέας»*

[ΜΑ' — 400]

Οἱ βραβευθέντες στὸ διαγωνισμό μου παρακαλοῦνται νὰ στείλουν διευθύνσεις τὸ συντομώτερο. ΜΟΡΦΕΥΣ

[ΜΑ' — 401]

Ἀῆττητε Ἱππέα, Θά . . . θά . . . πότε ; Γρήγορα γιατί . . . πρέπει ! ! !
ΜΟΡΦΕΥΣ

[ΜΑ' — 402]

Φούντα-Φέσι, καλῶς ὥρισες στὴν συντροφιά μας. *Ἑλληνικὴ Λόγχη*
Πρόεδρος: ΤΣΑΡΟΥΧΟΚΙΝΗΤΟΥ ΦΑΔΑΓΤΟΣ

[ΜΑ' — 403]

Μπαίνοντας στὸν κύκλο τῆς ἀγαπητῆς μας Διαπλάσεως, χαιρετῶ ὅλους-ες, ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά. Στεῖλτε μου, θὰ ἀπαντήσω ἀμέσως. Πίστις-Πατρίς, περιμένω τετραδιάκι σου. Δ]σις : Δνίδα Στεφανοπούλου, Κάλβου 21, Ἀθήνας (7) διά : *Ἰδεολάτρεια*

[ΜΑ' — 404]

Ο *Καπετὰν Ἔνας* ἐξακοντίζει τὴν *ἐπικίνδυνον τορπίλλην* του στὰ πλευρὰ τοῦ *Θερμίου Ἀπόλλωνος* καὶ τὸν ἀποκαλύπτει=*Κώστας Χαρώνης*
Καπετὰν Ἔνας, Ἐπικίνδυνος Τορπίλλη

[ΜΑ' — 405]

Ο Ταυρομάχος *«σιωπᾶ»* καὶ *«ἀδιαφορεῖ»* διὰ τεσσάρων γραμμῶν ! ! ! Πρωτοτυπώτατον ! «ΝΙΚΗ ΕΛΛΑΣ»

[ΜΑ' — 406]

Πρωτομπαίνοντας στὴν κίνησή σας στέλνω ἕνα πολεμικὸ χαιρετισμό.—*Γκὺ*

[ΜΑ' — 407]

Προσκοπίνα, περνᾶς συχνὰ ἀπὸ τὴν Λεωφόρο τῶν Ἡρώων ; *Γκὺ*

[ΜΑ' — 408]

Δοξασμένο Ἀκρωτήρι, χαιρετισμοὺς στὴ Φιφή. Ἰδανόη. ἀνταλλάσσουμε τετραδιάκια ; Δ]σις : Μαρίαν Μακαρονίδου, Μ. Ἀσίας 2, διά : *Νέμεσιν*

[ΜΑ' — 409]

Ὅσοι εἶναι ὀπαδοὶ τῆς δημοτικῆς ἂς ἑνωθοῦν μαζί μας, δηλώνοντας μὲ ἀγγελία.—*Τάνια, Χαρούμενη, Φράουλα*

[ΜΑ' — 410]

Σκυριανόπουλο, ἡ (146) δυστυχῶς (! ! !) δική μου ! Γιατί ἀπίστευτο ; ; Μήπως ἔχεις. . . προφορικὲς λεπτομέρειες ;
ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ τῆς Νίκης-Ἑλλάδος

[ΜΑ' — 411]

Γιὰ λόγους ἀνεξάρτητους ἀπὸ τὴ δική μου θέληση, παραιτοῦμαι ἀπὸ τοὺς ἀγαπητοὺς «ΦΟΙΝΙΚΕΣ».—*Προσκοπίνα*

[ΜΑ' — 412]

Ροδοβασίλισσα, μοῦ χρωστᾶς ἕνα φιλί. *Γκὺ* : τί χωνεύεται εὐκολώτερα τὰ χαρούμενα ἢ . . . ἢ ἔκπληξις ; —*Προσκοπίνα*

[ΜΑ' — 413]

Διαπλασόπουλα ! Προσοχή ! Προκηρύσσομεν διαγωνισμὸ γελοιογραφικῆς σειρᾶς. Προθεσμία : 30 Μαρτίου. Συμμετοχὴ τετράδραχμος. Βραβεῖα ἐκλεκτά. Περιμένομε ἰδιαιτέρως ὑποστήριξη ἀπό : Ἀσύλληπτες σκιές, Σκυριανόπουλο, Ἀττὲ Ἰράμ, Ραφαήλ, Τρελλοπαρέα. Δ]σις: Κυρίαν Μάρω Γεωργαλᾶ, Διαμαντίδου 49. Διὰ Δ., Ψυχικὸ-Ἀθῆναι. — *Πασχαλίτσα-Ἀμαρυλλὶς*

[ΜΑ' — 414]

Στὸ κατάφωτο διαπλασιακὸ στερέωμα, ἕνα ἀστέρι λαμπερὸ μπαίνει γιὰ νὰ σκορπίσῃ τὴ χαρά. ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΑΡΕΑ, *Ξεσπάθωμα, Διαγωνισμοί, Ἀποκαλύψεις, Ἀναμπουμπούλα.* Πρόεδρος : *Μάρκος Μπότσαρης*, Ἀντιπρόεδρος : Στρατηλάτης τῶν Ἑλλήνων, Γραμματεύς : Ὀρφεύς, Ταμίας : Ἀηδόνι τῆς Τήνου. *Μέλη* : Δαφνοστεφανωμένη Ἑλλάς, Παλαβοδιτσικος, Τολμηρὸς Ἀερροπόρος, Ἀττικὸς Οὐρανός. Δ)σις : Τώνην Λίτσον, Μάρνη 1, Ἀθῆναι· τηλέφωνον 81.067. Ἐμπρὸς ὅλοι στὴν ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΑΡΕΑ.

[ΜΑ' — 415]

Χαιρετοῦμε τὸν Διαπλασόκοσμο ἀπ' τὰ γραφεῖα τῆς Διαπλάσεως.
Τρεῖς ἀλλόκοτοι ἄνθρωποι
ΑΘΗΝΑΙΟΣ—ΑΡΙΩΝ—ΝΗΡΕΥΣ

[ΜΑ' — 416]

Ἕνα νέο διαπλασόπουλο, ζητεῖ ἀπὸ τὰς Ρεξεντά, Ροδοπέταλα. καὶ Θέτιδα τὰ Μ. των Μυστικά. Διεύθυνσίς του : Χρήστου Παπαλεωνίδα, Σαρρῆ 17 Ἀθήνας, διὰ Γεώργιον. *Ἴκαρος τοῦ Αἰγαίου*

[ΜΑ'— 417]

Διαπλασόπουλα-ες, εὐχαρίστως ἀνταλλάσσω τετραδιάκια. Διεύθυνσις Μ' 448 Περιμένω ἀπ' ὅλους.
Τσιριγώτικο Διαβολάκι

[ΜΑ' — 418]

Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια. Διεύθυνσις : Παναγιώτην Κούτσην, Σπευσίππου 58, Ἀθῆναι. *Φούντα—Φέσι*

[ΜΑ' — 419]

Εἰσερχόμενος στὸν διαπλασόκοσμο στέλλω ἐγκάρδιο χαιρετισμὸ σ' ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα. Πρὸς γνῶσίν σας, τετραδιάκια δὲν ἀνταλλάσσω.
Ἑλληνικὴ Ἐξόρμησις

[ΜΑ' — 420]

Ἱδρύεται σύλλογος : «ΑΣΤΡΟΝ ΔΟΞΗΣ» *Ἀναμείνατε προσεχῶς ἐντονωτάτην δρᾶσιν. Προσλαμβάνονται μέλη καὶ ἀντιπρόσωποι. Τηλεφωνήσατε : ἀριθ. 81.090. Ζητήσατε Κώστον.*

[ΜΑ' — 421]

Προσεχῶς, ἀναμείνατε πορτραῖτα προέδρων Συλλόγων. Ἔχω στοιχεῖα καὶ γι' ἄλλους. *Ξιφολόγχη*

[ΜΑ' — 422]

Ἱδρύεται Σύλλογος.
«ΔΟΓΧΟΦΟΡΟΙ ΤΗΣ ΠΙΝΔΟΥ»
Πρόεδρος : Σταυροφόρος τοῦ 41, *Ἀντιπρόεδρος* : Παιὰν τῆς Νίκης, *Γραμματεύς* : Ναυτόπαις τῆς Νίκης, *Ταμίας* : Αἱματοβαμμένη Λόγχη. *Μέλη* : Δράμος τῆς Δόξης, Ἅρμα τῆς Νίκης, Βωμὸς τῆς Ἐλευθερίας. *Σκοποί* : Ξεσπάθωμα, Ἀποκαλύψεις, Διαγωνισμοί, Γενικὸ Ξεφάντωμα. Δ)σις : Σπυρίδωνα Πόθον, Ἰωάννου Σούτσου 58, Ἀθῆναι (7).

[ΜΑ' — 423]

Διαπλασόκοσμε, χαμόγελον Ταυρομάχου 882 καρδιναλίων ἰσοδυναμεῖ.
Ζάχαρη (Ἀντιπρόεδρ. «Νίκης Ἑλλάδ.»).

[ΜΑ'— 424]

Πρωτομπαίνοντας στὸ Διαπλασόκοσμο στέλνω ἕνα θερμὸ χαιρετισμὸ σὲ ὅλους - ὅλες καὶ ζητῶ νὰ ἀνταλλάξω τετραδιάκια. Διεύθυνσις : Σοῦρου 3, Ἀθῆνας (8).
ΔΙΑΚΟΣ ΤΗΣ ΠΙΝΔΟΥ

[ΜΑ'— 425]

Σκυριανόπουλο, πολυκούφεσαι !
ΔΙΑΚΟΣ ΤΗΣ ΠΙΝΔΟΥ

[ΜΑ' — 426]

Μορφεύς = ναυπηγὸς χαρτονένιων θωρηκτῶν !! Μικρὸ Περισκόπιο, Σταυραετοί, καλῶς ἤλθατε. *Ἄλκης Μύρας*